

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 304/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Danielom Adamčíkom, advokátom, Janka Kráľa 3, Veľké Kapušany, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5To/8/2018 zo 4. marca 2019 a postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2TdoVS/1/2018 z 11. novembra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. januára 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami najvyššieho súdu v trestnom konaní, a to prvým, ktorým boli zamietnuté jeho námietky proti zápisnici z verejného zasadnutia, a druhým, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí námietok proti zápisnici z verejného zasadnutia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Sťažovateľ bol spolu s ďalším dvoma osobami obžalovaný v trestnom konaní, v ktorom boli všetci traja rozsudkom Špecializovaného trestného súdu uznaní za vinných z trestného činu prijímania úplatku v spolupáchateľstve. Proti tomuto rozsudku podal prokurátor, sťažovateľ a ďalší obžalovaný odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodoval na verejnom zasadnutí 24. januára 2019. Zo zápisnice vyplýva, že o odvolaniach bolo rozhodnuté rozsudkom z toho dňa tak, že výrok o treste bol zrušený a všetkým trom obžalovaným bol uložený iný trest a druhým výrokom boli zamietnuté odvolania sťažovateľa a ďalšieho obžalovaného. Zo zápisnice

o tomto pojednávaní ďalej vyplýva, že pri jeho vyhlasovaní predseda senátu opomenul prečítať výrok rozhodnutia o zamietnutí odvolania sťažovateľa a ďalšieho obžalovaného s tým, že po odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku došlo k opätovnému vyhláseniu rozsudku v jeho plnom znení a bola odôvodnená aj jeho druhá časť.

3. Podľa sťažovateľa priebeh verejného zasadnutia nezodpovedá zápisnici o verejnom zasadnutí. Preto podal proti zápisnici námietky a žiadal jej opravu podľa skutočného priebehu udalostí tak, ako ich opísal v námietkach. Prvým z napadnutých uznesení najvyšší súd námietky sťažovateľa proti zápisnici z verejného zasadnutia zamietol, a to podľa § 57 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, podľa ktorého o oprave a doplnení zápisnice o hlavnom pojednávaní a o verejnom a neverejnom zasadnutí a taktiež o námietkach proti takej zápisnici rozhoduje súd, o ktorého zápisnicu ide, pričom proti takémuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť. Napriek zneniu zákona uznesenie obsahovalo poučenie o neprípustnosti opravného prostriedku.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol iný senát najvyššieho súdu druhým z napadnutých rozhodnutí tak, že sťažnosť sťažovateľa zamietol, a to podľa § 148 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, podľa ktorého nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak bola podaná oneskorene, v nadväznosti na § 143 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, podľa ktorého sťažnosť sa podáva u orgánu, proti uzneseniu ktorého sťažnosť smeruje, a to do troch dní od oznámenia uznesenia.

III.

5. Vo vzťahu k prvému z napadnutých uznesení sťažovateľ odkazuje na zápisnicu o verejnom zasadnutí a na svoje námietky, ktoré podal proti jej obsahu. Sťažovateľ druhému z napadnutých rozhodnutí vytýka to, že pri zamietnutí jeho sťažnosti bol opomenutý § 148 ods. 2 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, podľa ktorého ako oneskorenú nemožno zamietnuť sťažnosť, ktorú oprávnená osoba podala oneskorene len preto, že sa spravovala nesprávnym poučením, ktoré jej bolo dané pri oznámení uznesenia. V tejto súvislosti poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 397/2010, podľa ktorého ak všeobecný súd nesprávne poučí obvineného o lehote na podanie sťažnosti proti uzneseniu, ktorým rozhodol o predĺžení lehoty trvania väzby, je povinnosťou odvolacieho súdu sťažnosť podanú v takto určenej lehote meritórne prerokovať a rozhodnúť o nej.

IV.

6. Vo vzťahu k ústavnou sťažnosťou napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu zo 4. marca 2019 nie je daná právomoc ústavného súdu, keďže proti tomuto uzneseniu bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok podľa § 57 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005. Preto bola ústavná sťažnosť vo vzťahu k tomuto uzneseniu odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Vo vzťahu k druhému napadnutému uzneseniu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa, treba uviesť, že námietky sťažovateľa v ústavnej sťažnosti nemieria k výsledku konania, v ktorom bolo o zamietnutí jeho sťažnosti rozhodnuté. Predmetom konania pred všeobecným

súdom nebol obsah zápisnice ako taký, ale rozhodnutie o vine a treste sťažovateľa na základe podanej obžaloby. Výsledkom trestného procesu preto nie je to, ako prebehlo verejné zasadnutie, ale to, či bol sťažovateľ uznaný vinným z trestného činu a to, aký trest mu bol uložený. Medzi sťažovateľom tvrdeným rozporným priebehom verejného zasadnutia a výsledkom trestného procesu nie je žiadny priamy súvis a sťažovateľom tvrdené nedostatky v zápisnici nie sú zásahom do jeho základných práv. Do základných práv sťažovateľa mohlo byť zasiahnuté nesprávnosťou rozhodnutí všeobecných súdov o jeho vine a treste, no nie nesprávnosťou všeobecným súdom spísanej zápisnice. Základné práva na súdnu ochranu sú zamerané na výsledok, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia orgánov verejnej moci – osobitne všeobecných súdov (I. ÚS 91/2016). Ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016). Sťažovateľ sa domáhal preskúmania parciálneho, ním tvrdeného procesného pochybenia, ktoré má spočívať v tom, že nesprávne mala byť zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu, ktorým boli zamietnuté jeho námietky proti zápisnici o verejnom zasadnutí. Niet pochýb o tom, že nesprávnosť vedenia verejného zasadnutia vrátane nesprávnosti zápisnice o jeho priebehu mohli viesť k tomu, že v konaní sťažovateľa došlo k porušeniu jeho základných práv. Bez vzťahu k výsledku konania však porušenie týchto procesných práv neprichádza do úvahy. Medzi skutočnosťami tvrdenými sťažovateľom a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je žiaden súvis. Preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

8. Na tomto závere nemení nič ani sťažovateľom uvádzané rozhodnutie ústavného súdu v podobnom prípade nesprávneho poučenia o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o predĺžení lehoty trvania väzby. Záver zo sťažovateľom uvádzaného rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 397/2010 nemožno bez ďalšieho použiť na vec sťažovateľa, keďže v dôsledku odmietnutia sťažnosti väzobne obvineného zrejme mohlo dôjsť k priamemu zásahu spočívajúcemu v obmedzení jeho osobnej slobodnej. Takýto, čo i len podobný následok zamietnutím sťažnosti proti uzneseniu o oprave zápisnice v prípade sťažovateľa nenastal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2021

Robert Šorl
predseda senátu